

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

28. KVĚTNA 2017

Z obsahu:

Matka naděje

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 10. května 2017,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Sv. Klotylda - matka nejstarší dcery církve

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovních deníků Alice Lenczewské

- strana 6 -

S rytíři a princeznami proti genderovým mýtům

- strana 7 -

Statečná sestra - dvojče a její bratr

P. Paul-H. Schmidt
- strana 8 -

Poslanci schválili pietní zacházení s těly dětí zemřelých před narozením

- strana 9 -

Lucie vypráví o Fatimě (4)

- strana 11 -

Suma o darech svatého Josefa (69)

- strana 13 -

„Moje děti, nebojte se být malé vůči světu - slabé a neohrabané. Já tolik toužím po tom, abych vás mohl vést, doprovázet vás krok za krokem.“ (Ježíš k Alici Lenczewské)

Matka naděje (Jan 19,25-27)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
10. května 2017, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V našem cyklu katechezí o křesťanské naději dnes pohlédneme na Marii, Matku naděje. Maria na cestě svého mateřství prošla více než jednou nocí. Již od prvního okamžiku, kdy se objevuje v evangeliích, je jako postavou z nějakého dramatu.

Nebylo snadné přitakat andělovi zvěstování, a přece tato žena v rozpuku mládí odvážně odpovídá, aniž by znala úděl, který ji čeká. Maria se v oné chvíli jeví jako jedna z mnoha matek našeho světa, odvážných až do krajnosti, má-li přimnout příběh nového, rodičího se člověka do svého lůna.

Ono přitakání je prvním krokem z dlouhého výčtu projevů poslušnosti, mnohočetné poslušnosti provázející ji na cestě mateřství. Maria se tak v evangeliích jeví jako tichá žena, která nezřídka nerozumí všemu, co se kolem děje, ale která každé slovo a každou událost rozvažuje ve svém srdci.

V této ochotě se krásně rýsuje Maria na psychologie. Není ženou, která upadá do deprese před životními nejistotami, zejména když se zdá, že nic neprobíhá tak, jak má. Není ani ženou, která by se násilím vzpouzela a stavěla se proti životnímu údělu, který se nezřídka tváří nevráživě. Nezapomínejte, že mezi nadějí

a nasloucháním je vždycky velká spojitost, a právě Maria je ženou, která naslouchá, přijímá život, jak se dává, tedy s jeho šťastnými dny, ale také s jeho tragédiemi, které bychom si nikdy nepřáli. Až k vrcholné Mariině noci, kdy je její Syn přibit na dřevo kříže.

Až do onoho dne Maria ve sledu evangelních událostí téměř nevystupuje. Svatoписci naznačují, že postupně ustupuje ze scény a odmlčuje se ve vztahu k tajemství Syna, který je poslušen Otci. Maria se však objevuje znovu právě v tomto ústředním okamžiku, když se velká většina přátel ze strachu rozutekla. Matky nezrazují, a v souvislosti s oním okamžikem u paty kříže nemůže nikdo z nás říci, které utrpení bylo krutější. Zda utrpení nevinného muže, který umírá popravou na kříži, anebo agónie matky, která provází poslední okamžiky života svého syna.

Pokračování na str. 5

Editorial

Duch dětství musí proniknout všechny, říká Ježíš polské mystičce Alici Lenczewské. (str. 6-7) V týdnu, kdy ve světském kalendáři najdeme Mezinárodní den dětí, je myšlenka na duchovní dětství velmi aktuální. Co to znamená, být dítětem Božím, jak uchopit v praktickém životě tuto skutečnost?

Zůstaneme-li u polské mystičky, najdeme odpověď velmi snadno. Znamená to jediné - plně se spolehnout na Trojjediného Boha a odevzdat se mu bez výhrad. Nic nového... A přece! Podívejme se na dítě jako takové. I ono má bezmeznou důvěru ve své rodiče, i když rozumem nechápe, proč by tomu tak mělo být. Jeho motivací k bazální důvěře, jak ji nazývají odborníci, je láska. A tato důvěra postupně přerůstá v jistotu ověřenou rozumem, životní zkušeností. A tak by to mělo být také v duchovním životě člověka a v jeho vztahu k Bohu: nikoliv vypočítavost, že získám nebe (i když je tento postoj někdy počátkem motivace k vyšším duchovním počínům); nikoliv realizace vlastní představy o díle spásy v tomto světě; nikoliv uspokojení vlastních dočasných potřeb, nýbrž láska k Bohu je nejlepší a nejpřímější cestou k věčnému štěstí, ke spáse. To všechno ostatní, co nám působí radost a uspokojení, má být jen důsledkem

naší lásky k Bohu a jeho lásky k nám. Od dětí se můžeme pro svůj duchovní život naučit opravdu mnoho.

Jak takovou až dětinou důvěru v Boží Prozřetelnost praktikovat v běžném životě i v mimořádných situacích, můžeme sledovat na životních příbězích svatě Klody (str. 4-5), dvojčat Scheipersových (str. 8-10), či tří pasáček z Fatimy, kterým se před sto lety zjevila Panna Maria (str. 11-12). Být Božím dítětem znamená být nejen hrdý na to, že patřím do rodiny nejvznešenějšího a všemohoucího Pána, znamená to ovšem také přijmout kompletní realitu této rodiny: nejen Boží lásku, slávu a moc, ale rovněž i kříž, jenž je nezbytným nástrojem a cestou naší spásy. Příkladem se s touto realitou sžila svatá Klody, zvláště tehdy, když ztratila svého prvorozeného syna. Správně chápala, že člověk se narodil k vyšším věcem, než je vegetativní život na tomto světě...

Anna a Hermann Scheipersovi svědčí o bezmezné důvěře v Boha poněkud jiným způsobem. Pozoruhodná jednoduchost Anny, s níž dosáhla více než moc vlivných lidí, mohlo by se zdát, je až pohádkově ne-

uvěřitelná. Avšak zdání klame, v žádném případě nejde o pohádku. Naopak, máme zde co do činění s odhodláním ženy, která je odvážná, pevná ve svých postojích a rozhodná ve svém jednání proto, že její duchovní dům stojí na skále lásky k Bohu a víry v jeho Prozřetelnost. Její bratr Hermann je pak svědkem toho, jak víra, jež byla jako hořčičné zrnko, nakonec dozrála skrze těžké útrapy a ohrožení života, které musel prožít v dobách dvou totalit minulého století. Tedy poučení pro nás: Skrze víru, naději a lásku jít jako děti přímou cestou k Bohu a ke spáse.

A jak v posledních týdnech rozjímáme, na této cestě nás provází Matka Boží, Panna Maria. Fatimské poselství není jen o obsahu zjevení, ale nepochybně i o životním svědectví nově svatořečených Hyacinty a Františka Martových a jejich zatím nebeatifikované sestřence Lucie dos Santos. Bůh a Panna Maria si vybírají děti (nejen ve Fatimě) snad právě proto, že ty ještě mají mysl a srdce oproštěné od filosofování dospělých, jež může bránit bezvýhradnému přijetí Božího poselství a plnému odevzdání se Boží Prozřetelnosti. Inu, kdo chce jít přímou cestou do Božího království, měl by svoji víru žít jako dítě...

Daniel Dehner

Jsi opět s Pánem ve Večeřadle. Ježíš se však tentokrát neobrací k tobě, ale ke svému Otci. Jsi svědkem jeho velekněžské modlitby, která je součástí slavení první nekrvavé mešní oběti. Poděkuj mu za jeho pozvání a pros Ducha Svátého, abys nezůstával pouhým svědkem, ale stal ses spoluúčastníkem této liturgie.

Sleduj usebraně Ježíšovu modlitbu. Prosi o to, co mu nejvíce leží na srdci, a to je **Otcova sláva**, neboť i když prosí o své oslavení, nemyslí přitom na sebe, ale na Otce. Má však přitom na mysli i tebe. Boží sláva se totiž projevuje v tom, že **Bůh dává lidem sám sebe**. V tom spočívá zásadní rozdíl mezi jeho slávou a slávou, po které tak touží člověk: zatímco člověk dychtící po slávě je zaměřen jen na sebe a je připraven uspokojit svou nenasytnou touhu i na úkor pravdy a na úkor těch druhých, sláva Boha Otce spočívá v dobrotě, s jakou sdílí a rozdává sám sebe. Lidská sláva se sytí sobectvím, Boží sláva je nezištnou a nejtědřejší láskou.

Boží vůle a Boží sláva splývají v jedno: přes všechno úsilí Odpůrce a přes tragickou vzpouru lidské svobody uskutečňuje Otec o to velkodušněji svůj velkolepý odvěký záměr. Kdo jiný než tento Král slávy dokáže i prohru proměnit v nejvyšší triumf! Z čím hlubší propasti tě opět pozvedá, tím výrazněji se projevuje jeho sláva.

Skloň se s úctou před obdivuhodnou skutečností, kterou ti Ježíš zjevuje svou pokornou modlitbou k Otci: On sám, Bůh a nejvyšší Pán, *skrze něhož všechno je stvořeno*, se zcela bezvýhradně **vzdal vlastní vůli**. Využil vznešeného tajemství vnitřního Božího života a stal se živoucím obrazem jedinečného způsobu, jak oslavovat Boha: jedná nikoliv podle vůle své, ale podle vůle svého Otce. V tom je Synova sláva, o kterou prosí a *kteřou měl dříve, než byl svět*. Otec od věčnosti rozhodl, že oslaví svého Syna tím, že ho vystaví neuvěřitelnému ponížení, bolesti a smrti na kříži, aby se ještě slavněji uskutečnil Boží plán.

Sláva Otce a Syna se tedy týká přímo tebe. Ježíš přišel, aby ti ji osobně zjevil a ukázal ti cestu k ní. Přišel ti z vůle Otce v lidské podobě ukázat svou královskou cestu ke slávě: *stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži*, a vrací ti tak ztracený život věčný.

Život věčný je v tom, když poznáš Otce. Znamená to ovšem mnohem víc než ro-

Dar jednoty

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Otče, ať jsou jedno jako my.

zumem pochopit a uchovat v paměti. Poznávat Boha znamená zakoušet Boha, prožívat s ním společenství v jeho životě. To se tedy netýká pouze rozumu, ale celé bytosti. Už zde na zemi máš směřovat k onomu cílovému stavu, ve kterém budeš patřit na Boha tváří v tvář a On bude sdílet s tebou svou blaženost v nekonečné radosti a dobrotě.

Uvěřit a poznávat Boha znamená také prožívat skutečnost, že jedině On je pravý Bůh. Tato úchvatná skutečnost tě uschopňuje, aby ses definitivně odvrátil od všech ostatních bohů, kteří by chtěli zaujmout místo v tvém srdci. Žádný z těchto nepravých bohů ti nemůže nabídnout stále rostoucí věčný podíl na nekonečné plnosti života. Žádný z nich tě nemůže sytit zkušeností prožitku, který nikdy nezevšední ani se nikdy nevyčerpá. Zatímco falešní bohové tě zotročují a vysávají, tvůj Otec ti dopřává blažené vědomí nejvyšší možné důstojnosti, jaké se ti může dostat: důstojnosti svobodného Božího dítěte, které je povoláno, aby žilo z Boha a v Bohu.

Tím, že přijímáš Ježíšova slova, oslavuješ Otce i Syna a stáváš se součástí jeho slávy. Umožňuješ a dovoluješ mu, aby i na tobě splnil Otcovu vůli a *zjevil ti jeho jméno*. Proto ve své modlitbě prosí i za tebe, neboť jsi tím nejdražším, co mu Otec svěřil.

Připoj se celým srdcem a celou svou vroucností k Ježíšově modlitbě. Pros spolu s ním, aby tě Otec *zachoval ve svém jménu*, ve své Boží rodině, v tom důvěrném, něžném a nenahraditelném vztahu Tatínka a jeho dítěte. Pros ho, aby všechny jeho děti, které nesou jeho jméno, **byly už nyní ve světě jedno, jako On a Otec jsou jedno**.

O jedno pros Hospodina a jen o jedno usiluj: abys v domě Hospodinově směl bydlit po všechny dny, co živ budeš, abys patřil na Hospodinovu vlídnost a zkoumal jeho vůli.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ž 27,4

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 1,12-14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délku sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. čtení - 1 Petr 4,13-16

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

Evangelium - Jan 17,1-11a

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal, a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Sv. Klottylda - matka nejstarší dcery církve

Narodila se někdy kolem roku 474 v Lyonu do časů dosti bouřlivých. Západořímskou říši zmítaly ustavičné války, jež vyvrcholily roku 476, kdy posledního západořímského císaře Romula Augustula porazil germánský vojevůdce Odoaker. Následně se rozpoutaly nezvykle krvavé boje o to, kdo ukořistí z druhdy mocného impéria co největší území, boje, v nichž se protivníci nezastavili před ničím, i když se to týkalo jejich nejbližších příbuzných.

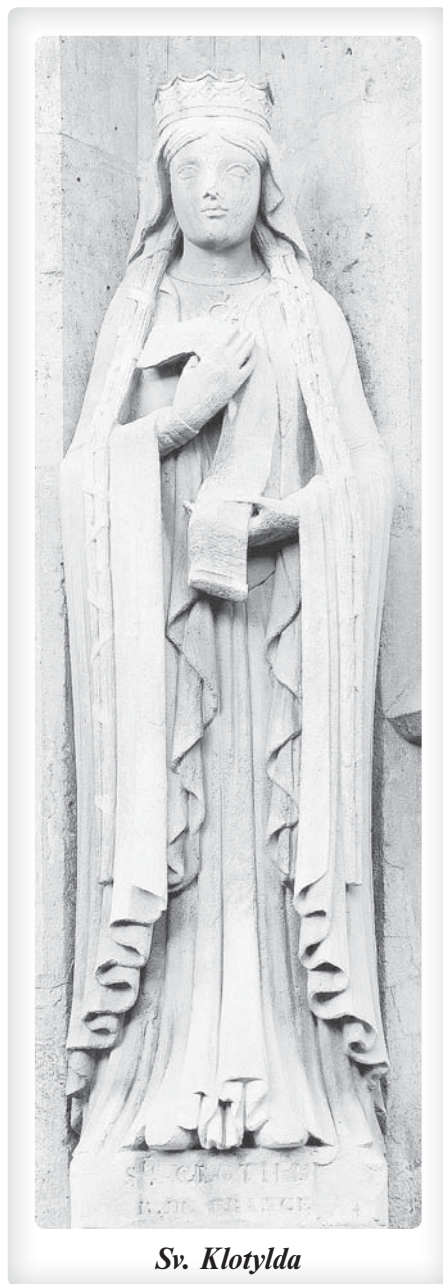
Jejich obětí se stal i otec sv. Klottyldy – burgundský král Chilperich II., jehož nechal bratr Gundobald s chotí i dvěma syny zabít, starší Klottyldinu sestru Chronu zavřel do kláštera, ji samotnou pak internoval u svého bratra a spojence Godegisela v Ženevě. Gundobald byl arián, leč přes veškerou snahu se mu nepodařilo mladičkou neteř přimět k tomu, aby se zřekla katolické víry, v níž ji vychovala matka Karetena. Na život jí sáhnout nechtěl, jako protřelý politik počítal s tím, že pro něj bude „esem v rukávu“ ve hře s názvem sňatková politika. V roce 493 pak o ruku jeho krásné neteře požádal franský král Chlodvík...

Chlodvík byl pohan vyznávající germánská božstva, proto se jej Klottylda snažila prakticky od prvních dní jejich manželství obrátit. Nebylo to nic jednoduchého – v Chlodvíkových představách zaručovali bohové život či úspěch nejen jemu, ale i celému národu Franků, nehodlal se tudíž těchto jistot vzdávat. Na druhou stranu nebyl vůči hláсанé radostné zvěsti imunní, když poslouchal vyprávění o Ježíšově ukřižování, zaťal prý pěsti a vyhrkl: „Ach, kdybych tam tak byl se svými Franky!“ Setrval však ve víře předků, nicméně své milované ženě nebránil ve vyznávání Krista a šíření křesťanství na svém dvoře.

Nebránil jí ani v pokřtění jejich prvorozeného syna Ingomera. Chlapecek na neštěstí zanedlouho nato zemřel. Chlodvík si to vyložil jako pomstu bohů za křest a důkaz jejich síly, neváhal proto Klottyldě klást synovu smrt za vinu. Klottylda však ukázala obdivuhodnou víru, když mu odpověděla: „Já z toho nejsem nešťastná jako ty. Já děkuji Pánu, že mě

uznal za hodnou porodit syna, kterého si vzal do své slávy.“

Manžela však nepřesvědčila, a když povila druhého syna – Chlodomira, zakázal jí nechat ho pokřtít. Nakonec ho ale obměkčila. Krátce nato však Chlodomír onemocněl, což bylo pro Chlodvíka potvrzením jeho dřívějších vývodů: zemře stejně jako ten první, bohové se mstí za křest. Klottylda však v této životní zkoušce obstála. Přinesla nemocí schvácené tělíčko svého dítěte před Kristův kříž a prosila o smilování. Bůh ji vyslyšel. Rozradostněný Chlodvík slíbil, že se nechá pokřtít,

Sv. Klottylda

ale jen co opadlo prvotní nadšení, začal pod různými záminkami křest oddalovat. Klottylda se ovšem za jeho obrácení nepřestala modlit – často tak činila v kapli, kterou si pro tyto účely nechala na hradě zřídit. V tomto boji o manželovu duši dělala čest svému jménu, jež znamená „Slavná v boji“ – germánsky *hlut-* (slavná) a *-hiltj(a)* (válka, boj).

V roce 496 požádali Chlodvíka ripuarští Frankové o pomoc v boji s Alemány. Klottylda ho nabádala, aby v bitvě vzýval Boha křesťanů a nespolehal se na falešné bohy pohanů. V krvavé řezi, jež se rozpoutala u města Zülpich, to vypadalo s Franky bledě. V kritickém okamžiku, kdy bylo vítězství Alemanů už už na spadnutí, si Chlodvík vzpomněl na manželčinu radu a začal hlasitě volat k Bohu „jménem manželky Klottyldy“ o pomoc. Zřekl se přitom pohanských model a slíbil, že se v případě vítězství nechá pokřtít. Ač se zdálo, že bitva je rozhodnutá, začaly se náhle mísky vah převažovat na stranu Franků, kteří postupně své protivníky zatlačili na ústup, a poté je na hlavu porazili. Padl přitom i král Alemanů a jeho říše se tak zmocnil Chlodvík. Klottylda se po celou bitvu ve franském táboře za vítězství usilovně modlila...

Na Vánoce roku 498 přijal Chlodvík v remešské katedrále křest a s ním i 3000 členů jeho družiny, jeho sestra (Audofleda?) se zřekla ariánského bludu. Chlodvík tak dal základ katolické monarchii a byl prvním z řady francouzských panovníků pomazaných na krále posvátným olejem. Pokračoval sice ve výbojích, ale založil též několik klášterů, poslal papeži Symmachovi korunu z ryziho zlata, vykonal se svou zbožnou chotí pouť ke hrobu sv. Martina do Tours, spolu s ní navštěvoval vězně a pomáhal potřebným. Když v roce 511 umřel, byl pohřben v pařížském kostele sv. Petra a Pavla, který nechal vystavět.

Klottylda se po manželově skonu stáhla z královského dvora do ústraní v Tours, kde u hrobu sv. Martina založila klášter, v němž vedla život vyplněný askezí a modlitbou. Zakládala další kláštery (v Auxerre, Calais, Rouenu aj.). Srdce jí přitom rozdíralo chování jejich synů. Ti se pus-

tili do křížku se svým bratrancem, burgundským králem Zikmundem, který byl po porážce vržen i se svou ženou a dětmi do studny; v další bitvě se Zikmundovým bratrem padl její nejstarší syn Chlodomír. Jediná dcera jménem Klotylda byla provdána za vizigótského krále, ariána Amalaricha, jenž ji pro její katolické vyznání neustále bil. Její bratr Childebert sice v trestné výpravě Amalaricha porazil (Klotylda mu s prosbou o pomoc poslala svůj krví prosáklý ručník) a sestru vzal zpět do Paříže, ta však na zpáteční cestě podlehl zraněním způsobeným jejím mužem.

Rány osudu však neustávaly. Klotylda vyslyšela přání svých synů Childeberta a Chlotara a poslala k nim své tři vnuky, syny Chlodomírovy. Strýcové v nich však viděli nebezpečné soky v dynastických bojích o trůn a dva z nich – Theodalda a Guntara – zavraždili. Třetímu Chlodoldovi se podařilo uprchnout a znechucen poměry ve světě založil klášter Saint Cloud. Bratři Childebert a Chlotar se postavili i proti sobě. Jen vytrvalá úpěnlivá modlitba jejich matky s prosbou o přimluvu sv. Martina a stupňování askeze zabránilo nejhoršímu – podle legendy se těsně před jejich bitvou spustila nad bojištěm strašlivá bouře, jež znemožnila ozbrojený střet. Bratři se nakonec usmířili. Zbytek života tak mohla Klotylda dožít v klidu a v důvěře za vyslyšené prosby.

Bůh zjevil sv. Klotyldě den její smrti. Mohla se tak na kolenou ještě lépe připravit na odchod z tohoto světa a napsat svým synům dopis na rozloučenou, v němž je nabádala zachovávat křesťanské pravdy a pečovat o chudé a nemocné, což ona celý život sama činila. Sv. Klotylda zemřela 3. června 545 a byla pochována po boku Chlodovíkově v kostele sv. Petra a Pavla. Její hrob se stal místem veřejné úcty a cílem tisíců poutníků. Až do Francouzské revoluce byly její ostatky nošeny ve velkolepých procesích ulicemi Paříže a jako jedny z mála unikly běsnění revoluční lůzy – byly ukryty na tajném místě. Dnes se nacházejí v pařížském kostele Saint Leu.

Sv. Klotylda je patronkou žen, notářů, chromých. Je vzývána při horečkách, proti dětským nemocem, náhlé smrti, jako pomocnice k obrácení manželského partnera.

Eutanázie v belgických nemocnicích Milosrdných bratří?

Generální kurie Milosrdných bratří požaduje, aby členové belgické provincie odvolali povolení provádět eutanazii v nemocnicích, které spravují. Tato kongregace vlastní v Belgii pět psychiatrických nemocnic, jejichž služeb využívá pět tisíc pacientů. Jejich vedení dalo souhlas k provádění eutanazie v těchto zařízeních. Řeholníci odmítají přijmout odpovědnost s tvrzením, že většina představenstva jsou laici.

Bratr René Stockman, generální představený kongregace, který sídlí v Římě, nicméně zdůrazňuje, že tato situace je nepřijatelná. Naprosto se totiž rozchází s charismatem milosrdenství a navíc působí velké pohoršení. Katolická zdravotnická zařízení vždycky jednoznačně svědčila o ochraně života a nyní od toho veřejně upouštějí.

Bratr Stockman připomíná, že na kongregaci byl vždy vyvíjen silný nátlak, to však neznamená, že musí kapitulovat – dodává. Sekularizace podlamuje naši kongregaci v této zemi, přiznává generální představený Milosrdných bratří, který sám pochází z Belgie. Zdůrazňuje rovněž, že jasné stanovisko k této věci musejí zaujmout také místní biskupové, protože to patří k jejich povinností. Bratr Stockman také uvádí, že jej zaskočil postoj antverpského biskupa, který se pokouší ospravedlnit rozhodnutí belgických řeholníků a – jak dodává generální představený Milosrdných bratří – sám tak vyjadřuje souhlas s eutanazií. Biskupové se nesmějí taktó vyjadřovat – zdůrazňuje bratr Stockman.

www.radiovaticana.cz, 3. 5. 2017

Matka naděje - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

Evangelia jsou lakonická a krajně diskrétní. Matčinu přítomnost popisují jednoduchým slovesem: „stála“ (Jan 19,25). Stála tam. Neříkají nic o jejich hnutích, zda plakala či neplakala, ani zmínka, která by popisovala její bolest: do těchto podrobností se pak pustila představitelka básníků a malířů, kteří nám zanechali obrazy a opisy v dějinách umění a literatury. Evangelia však o Marii říkají pouze to, že tam „stála“, byla zkrátka v tomto strašlivém a krutém momentu tam. Tato mladá nazaretská žena nyní, po letech s již prošedivělými vlasy, znovu zápasí s Bohem, který má být pouze objímán, a s životem, který dospěl na práh té nejneproniknutelnější tmy. Maria „stála“ v té nejneproniknutelnější tmě. Neodešla. Maria je tam, věrně přítomna pokaždé, kdy je třeba držet rozžatou svíci na ponurém a mlhavém místě. Ani ona nezná úděl vzkříšení, které v onom okamžiku její Syn naplňoval pro nás všechny. Je tam kvůli věrnosti plánu Boha, za jehož služebnici se prohlásila prvního dne svého povolání, ale také kvůli instinktu, ve kterém každá matka jednoduše trpí pokaždé, když její syn

prochází nějakým utrpením. Utrpení matek! Všichni jsme poznali silné ženy, které čelily utrpení svých dětí!

První den církve nacházíme ji – Matku naděje – uprostřed onoho společenství učedníků, kteří jsou tolik křehcí. Jeden zapřel, mnozí utekli, všichni měli strach (srov. Sk 1,14). Ona tam však jednoduše stála tím nejnornějším způsobem, jako by to bylo něco zcela přirozeného: v prvotní církvi prostoupené světlem zmrtvýchvstání, ale také otřesy prvních kroků, které měla církev ve světě učinit.

Proto ji všichni máme rádi jako Matku. Nejsme sirotci, máme v nebi Matku, která je svatou Matkou Boží. Učí nás totiž ctivosti čekání i tehdy, zdá-li se, že všechno postrádá smysl. Neustále důvěřuje tajemství Boha i tehdy, zdá-li se, že Bůh je vinou zla tohoto světa zahalován. Maria, Matka, kterou Ježíš daroval nám všem, kéž je nám oporou na cestě a stále promlouvá k našemu srdci: „Vstaň! Pohled vpřed, pohled k obzoru,“ neboť Ona je Matkou naděje.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Z duchovních deníků Alice Lenczowské

Spolehni se zcela na moji volbu

Pokračujeme ve zveřejňování výběru z textů polské mystičky obdařené mystickým darem rozmluv s Pánem Ježíšem. Na doporučení arcibiskupa Andrzeje Dzięgy texty prozkoumala teologická komise a uznala, že se shodují s naukou církve. Bůh prostřednictvím A. Lenczowské vybízí každého z nás, aby se s naprostou důvěrou svěřil jeho vedení.

† Moje děti, nebojte se být malé vůči světu – slabé a neohrabané. Já tolik toužím po tom, abych vás mohl vést, doprovázet vás krok za krokem. Toužím vás stále mít ve svém náručí.

Nevytrhávejte se Mi a neodcházejte se svými plány a touhami. Přejte si, abych Já za vás rozhodoval, plánoval, konal. Já to udělám lépe. Vy máte být pouze oddaní a odevzdání. Já jsem – toužím, abyste byli spojeni s mým srdcem.

Od každého svého dítěte očekávám lásku, ale od každého čekám jiný způsob, jak lásku vyjadřovat, poněvadž jsem každému dal jiné srdce, jiný rozum, jiné podmínky růstu a rozvoje. A jiným způsobem ke každému přicházím.

Co je nejdůležitější na cestě Božího dětství?

† Absolutní zachování věrnosti, důvěra, láska a sebeobětování. (...) Jde o to, jak se dostat z těsného ovládnutí rozumem. Tehdy Já budu hovořit skrze srdce. Nebo si myslíš, že to byla náhoda, že jsem se při budování církve na zemi opíral o Petrovo srdce, a ne o jeho rozum? Neptal jsem se, zda Mi rozumí, ale zda Mě miluje. A na to

jsem se ptal dokonce třikrát. Mnoho lidí usiluje dostat se ke Mně rozumem, zatímco srdcem by to bylo jednodušší. Není náhodou, že Mi jsou bližší lidé prostí a děti.

Jaký význam má postoj důvěrování Bohu?

† Nejbezpečnější cestou je cesta Božího dětství, protože tě chrání od iluze, že cokoli získáš vlastním úsilím, že cokoli vlastníš. Náboženský egocentrismus vedoucí k sobecky vnímané svatosti je neupřímností duše a pohoršením pro svět. Toho se chraň. Vyhýbej se každému srovnávání sebe samého s druhými, jejich hodnocení a uspokojení z „vlastních“ duchovních zisků. Jestliže ti něco takového přijde na mysl, věz, že to je myšlenka satanská. Varuj se pýchy a samolibosti, které jako rakovina pohlcují duši mých vyvolených, pokud nestihnou včas před tím pomyšlením utéct a skrýt se v mé náručí jako bezbranné dítě.

Jak žít ve shodě s Božím plánem?

† *Osm blahoslavenství a Hymnus na lásku*, to je celé moje učení. Dal jsem vám příklad života podle těchto hodnot a pra-

videl. Pros a měj touhu po tom, abych ti dal poznat a zamilovat si ty nejkrásnější hodnoty lidského života na světě. A abych tě Já v životě vedl tím, co tě nejvíc obohacuje. Sama pro sebe nehledej nic: ani chudobu, ani bohatství, ani ponížení, ani vyvýšení, ani životní komfort, ani bolest. Dovol, abych Já v každé chvíli vybíral to, co bude pro tebe nejlepší. Spolehni se zcela na moji volbu, tak jako bezmocné a na matce zcela závislé nemluvňáčko.

Proč se má spoléhat zcela na Boží volbu a nebýt samostatným?

† Samostatnost je mým odmítnutím. A je to klam, poněvadž člověk není nikdy samostatný. Samostatný – to znamená konající něco beze Mne. A pokud beze Mne, tedy ze satanova návodu. Žádný člověk neudělal nikdy nic sám. Cokoliv udělal, udělal to z mého vnuknutí, nebo z vnuknutí satanova. Nejbolestnější jsou ty chyby, že někdo touží dělat něco pro Mne, ale moji vůli nebere v úvahu. Protože se mu zdá, že umí a dokáže sám rozhodnout, co je dobré – co se shoduje s mojí vůlí. To je častá chyba mých služebníků. Je to chyba samolibosti, která si připisuje schopnosti rozlišování. O rozlišování je třeba stále prosit, a to prosit z pozice, že nic nevím. Protože doopravdy tomu tak je.

Jak máme konkrétně prosit?

† Nepros Mě o to, co mám udělat. Předlož Mi svou záležitost a odevzdej ji mému rozhodnutí. Tak je to mnohem lepší, protože Mi tímto způsobem projevuješ naprostou důvěru. A Já přece vím lépe, co ti je nejvíc zapotřebí a co je pro tebe nejlepší. Když stojí dítě před Otcem ve své bezradnosti a naprosté víře v jeho pomoc – On ho nemůže odmítnout a neodmítne. Naprosté pozbytí všeho, o kterém se mluví v evangeliu, spočívá ve zbavení se ambice někým být a o něčem rozhodovat. Musíš se stát ničím, abys byl vším ve Mně a skrze Mne. A nemusíš se samostat-

Co je svázáno v lásce Boží, nemůže nikdo a nic rozvázat

Moje milovaná dcero, daruj mi dnes své srdce. Odevzdej se mi docela a buď' mojí každým tepem srdce, každým nadechnutím, každou svojí myšlenkou, svým slovem a dílem. Smí nás ještě něco oddělit?

Moje láska a tvoje láska mají kmitat v souzvuku, jako by byly zajedno s vůlí Otcovou, jednou neustálou společnou chválou – a písní chvály, která ani na věčnost neumlkne.

To, co je spojeno láskou Boží, nemůže nikdo a nic rozloučit.

Může být Duch lásky, Duch Svatý, přemožen nebo usmrčen? To, co spojuje Duha lásky, je život, neustálý, nový, ba věčný život. Pro smrt tu není místo. V něm je původ věčného života, věčného bytí.

Všechno, co kdy božská láska spojí, stává se jejím vlastnictvím. To chce v ní a skrze ni žít už zde i po celou věčnost.

Ó moje milovaná dcero, skryj své srdce do mého Srdce v důvěrné lásce, v blažené jednotě odevzdanosti a nikdy nekončícího štěstí.

Ježíš k sestře Františce Marii od Ukřižované Lásky v jednom z neuveřejněných spisků (Z-sks-25-26/2013 přeložil -mp-)

ně ničeho ujmát, abych Já v tobě a skrze tebe mohl dělat všechno.

Copak cesta dětství znamená odmítnutí jakéhokoliv úsilí a složení všeho na Boha?

† Zcela opačně! Odevzdávat Mi všechno vyžaduje veliké úsilí. Neustálé bdění v lásce a v touze. A především v přijímání mé vůle a v jejím naplňování. Není to cesta pospávání a pohodlnosti, ale hrdinské odevzdanosti a poslušnosti. Pokud je někdo vůči mým poučením hluchý a lenivý, tak žije jině svou lidskou nedokonalostí. (...) Čím více toužíš se ke Mně přivínut a zachovat věrnost, tím víc tě moje milosti naplňují. A jestliže do toho vkládáš svoje úsilí – natolik, nakolik stačíš – Já zmnožuji tvoje síly a má moc tě podporává. Já tě vždycky miluji stále stejnou láskou: obrovskou, plamennou, jemnou, něžnou, soucitnou. A vždycky tě chci naplňovat svými milostmi.

Proč má cesta dětství tak velikou hodnotu?

† Dnes může jenom cesta dětinné odevzdanosti mnoho lidí zachránit před útoky satana, který rozšiřuje své panování nad světem. Proto jsem nyní tuto cestu ukázal lidem. (...)

Stvořil jsem tě proto, abych tě miloval, abych ti dal štěstí, jaké může dát jenom Bůh.

Jak si mám vést, když mě tak moc a nezaslouženě obdarováváš?

† Normálně. Radovat se jako dítě a všechno přijímat s vděčností. Pečovat o to, čím tě zahrnuji, a milovat Mě celým srdcem – ze všech sil s dětskou prostotou.

Komu je určena tato cesta?

† Duch dětství musí proniknout všichni. V každé kongregaci i ve světském životě je třeba více poslouchat moji vůli než vůli lidí. Nastanou-li problémy s poslušností, je zapotřebí Mně odevzdávat své představené i záležitosti, o kterých rozhodují, abych je řídil Já. Je třeba odevzdávat s láskou a s důvěrou a být trpěliví, mírní. Miluji všechny své děti a jejich cesty budu směřovat ke Mně.

*Z Miujcie się! 4/2016 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

S rytíři a princeznami proti genderovým mýtům

„Rytíři a princezny. Mužové a ženy se opravdu odlišují, a to je krásné.“ Nejde o slogan, nýbrž o titul nové knihy italského sociologa Giuliana Guzza (*Cavalieri e Principesse. Uomini e donne sono davvero differenti ed è bello così*, Cantagalli 2017), která vyvrací falešné mýty genderové teorie. Její autor vyšel ze stovek vědeckých studií, které potvrzují rozdíly mezi oběma pohlavími již od prvních měsíců života. Poukazuje tak na nesprávnost argumentů, na kterých se zakládají současné „ideologické kolonizace“, řečeno slovníkem papeže Františka, a které bohužel zpochybňují přirozenou a samozřejmou danost, jakou je sexuální odlišnost a její krása. Nepřítelem jednotného genderového myšlení, obdobně jako v gnostických teoriích, je totiž tělesnost lidské bytosti, vysvětluje Giuliano Guzzo pro Vatikánský rozhlas:

„Rozdílnost mužského a ženského pohlaví, muže a ženy, se dnes potlačuje, anebo se přímo napadají přirozené základy této odlišnosti výchovou k neutrálnímu pohlaví. Snažil jsem se tedy ověřit, zda odlišnost v chování, postojích a způsobu myšlení mužů a žen má přirozenou opodstatněnost, či je skutečně výsledkem kulturních procesů.“

Titul „Rytíři a princezny“ je přitom silně provokativní, protože pro zastánce genderové teorie se již v těchto postavách dětského světa objevují nenáviděné stereotypy, proti kterým je nutné zasáhnout, jelikož jsou zdrojem diskriminace.

„Do dnešní doby neexistuje žádné vědecké sociologické pojednání, které by spojovalo mužský, ženský nebo neutrální styl výchovy se vznikem diskriminací. Jedná se tedy o ničím nepodloženou pracovní hypotézu. Na druhé straně je ale velice zřejmé, že se mužská a ženská identita projevují už v prvních dvou letech života, a to ve výběru barev hraček. To krajně nabourává domněnku o tom, že odlišnost pohlaví je pouze výsledkem vnější podmíněnosti – sociální i kulturní. Výroky o diskriminaci v rámci mužské či ženské výchovy nemají vědecké základy.“

Knihy italského sociologa je výsledkem tříletého bádání, shromažďujícího neuvěřitelné množství údajů z oblasti historie, biologie, psychologie a sociologie. O čem tyto zdroje vypovídají?

„O tom, že rozdílnost muže a ženy je interkulturní skutečností, se kterou se setkáváme v mnoha odvětvích dospělého života, ale také v dětství a v odlišných kulturách. Pokud by tedy kultura určovala rozdílnost pohlaví, procházela by tato rozdílnost různými obměnami a nebyla by přítomná v různých kulturách. Ze studií dále jasně vyplývá, že přestože v posledních letech dospíváme ke stále větší rovnosti pohlaví – což je správné, jejich rozdílnost přetrvává. Společnost činí pokroky, ale rozdíly mezi muži a ženami v dospělosti i v dětství zůstávají. Tuto odlišnost tedy nevymezuje kultura, nýbrž zakládá se především na přirozenosti.“

Giuliano Guzzo se nicméně nezastává u vědeckých dat, nýbrž v jedné ze základních tezí své knihy poukazuje na krásu této rozdílnosti. Pokud muž a žena nejsou dostatečně odlišní, nemožnou se přitahovat. Lásku v každé rovině – fyzické i citové – zabíjí lhotejnost.

„Mužům a ženám se ve vzájemném poznávání – které je nezbytné kvůli jejich odlišnosti – nabízí jedinečná příležitost k tomu, aby našli doplněk sebe sama a svého bytí, vzhledem k tomu, že rozdílnost v sobě zároveň nese komplementaritu. Docenění rozdílnosti mezi mužem a ženou znamená upomínat na jejich smlouvu, a nikoli konflikt. Často se tvrdí, že připomínáním rozdílnosti se podněcuje diskriminace, což není pravda. Rozdílnost je přirozená danost, kdežto diskriminace je pouze kulturní skutečnost. V rovině diskriminace nesmíme polevit a máme proti ní vystupovat, avšak zároveň se nesmíme dát obalamutit tvrzeními, která velmi chytře, byť nepodloženě, zaměňují pojem diskriminace – která je, jak opakují, kulturní – s pojmem »rozdílnosti«, která je na rovině pohlaví především přirozenou daností,“ uvedl pro Vatikánský rozhlas italský sociolog Giuliano Guzzo, autor knihy „Rytíři a princezny“.

www.radiovaticana.cz, 3. 5. 2017

Statečná sestra - dvojče a její bratr

Rodina Scheipersova z vestfálského Ochtrupu, nedaleko od holandské hranice, měla pět dětí. Mezi nimi zaujímala zvláštní postavení dvojčata Hermann a Anna, narozená 24. července 1913.

Otec Scheipers byl povoláním poštovní úředník. Když se vrátil v roce 1918 zraněný z 1. světové války, zakoušeli malý Hermann a celá rodina poprvé, co je to opravdový hlad. Tehdy, na konci války, byli on a jeho sourozenci zcela podvyživení.

Hermann chtěl být od nejtěplejšího mládí knězem, misionářem u divokých pohanů v dalekých zemích. Ale protože by se k tomu musel podrobit přísnému, uspořádanému životu v misionářské řádě, což vůbec neodpovídalo jeho živé a nezávislé povaze, vstoupil po maturitě do kněžského semináře své diecéze Münster. To se stalo roku 1932.

Zbožná diecéze Münster měla tenkrát až přebytek kněží. Proto neměl tehdejší diecézní biskup (od října 1933) Clemens August hrabě von Galen (blahoslavený 7. října 2005) nic proti tomu, když se jeho seminaristé poohlédli někde jinde nebo odešli jako misionáři do celého světa. Někteří z jeho kněží pracovali také ve východoněmeckých diecézích, kde byl nedostatek kněží. Biskup sám šel také touto cestou a působil po 23 let v hlavním městě Berlíně – tenkrát patřil ještě k arcidiecézi Breslau (Vratislav) – jako kaplan, jako kurát a naposledy jako farář.

Když v roce 1936 dělal Dr. Theodor Legge (bratr biskupa východoněmecké diecéze Míšeň) nábor v münsterském kněžském semináři pro svoji na kněze chudou východoněmeckou diecézi, přihlásil se Hermann Scheipers s nadšením. Na kněze byl vysvěcen 1. srpna 1937 v katedrále sv. Petra v Budyšině (Bautzen) biskupem Dr. Petrussem Leggem⁽¹⁾, který byl právě nacisty odsouzen v teatrálním devizovém procesu a byl propuštěn z vazby.

Prvním místem působení novokněze se stal Hubertusburg u Lipska. Od začátku sledovalo gestapo jeho kázání a způsob života. Dne 4. října 1940 byl zatčen a nejprve ho odvezli do policejního vězení v Lipsku. Mladý kněz se staral o zahraniční dělníky na nucených pracích.

Sotva došla zpráva o zatčení kaplana Scheiperse do jeho vlasti, vydala se jeho sestra-dvojče Anna s jednou průvodkyní z Ochtrupu na dalekou cestu do Lipska. Strach jí byl cizí. Na policejním prezidiu v Lipsku se jí podařilo proniknout až ke dveřím cely jejího bratra. Klíčovou dírkou mohla uvidět uvězněného. Po několika dnech se snažila získat „povolání k rozhovoru“, ale marně. Nevzdala se však. „To musíte vyhledat pana Lärritze z gestapa,“ uklouzlo z úst úředníka.

Anna začala pátrat a nakonec našla úředníka Lärritze. Měl svoji kancelář v budově lipského gestapa. Ale ani u něho ničeho nedosáhla, ani příští, ani přespříští den. Ale nakonec se to podařilo. „Pane Lärritzi,“ oslovila přísného pána, „každý zločinec dostává v Německu alespoň jednou v měsíci povolení k návštěvě, proč ne můj bratr?“ „Potom,“ jak vypráví Anna dále, „vzal pan Lärritz svůj plášť a vyzval mě, abych šla s ním. Nevěděla jsem, co se bude dít dále. Cesta vedla na policejní prezidium. Mohli jsme se v přítomnosti pana Lärritze nějakou chvíli bavit. To, co on neměl slyšet, jsme rychle řekli v náře-

čí. Když to Lärritz zpozoroval, nadával na hantýrku a ukončil rozhovor. Ale já jsem mohla s ulehčením odjet domů a upokojit příbuzné, především rodiče.“

Z Lipska musel kaplan Scheipers 28. března 1941 nastoupit cestu do koncentračního tábora Dachau. Tady ho chtěl navštívit na jaře roku 1942 jeho bratr Josef, voják sloužící u letectva. Ale v setkání mu bylo zabráněno. Přece jen se mu podařilo spatřit svého bratra, jak venku pracuje na poli. Jejich pohledy se setkaly. Příští den Josef zachytil dopis hozený přes plot a mohl tak vzít s sebou domů důležité zprávy.

Kaplan Scheipers zakusil v Dachau podobné v životě, co je to opravdový hlad. V tomto koncentračním táboře bylo mnoho kněží (více než tisíc jich tam zahynulo), většinou pocházeli z Polska. Od roku 1941 měli dokonce vlastní „kněžský blok“ s kaplí a Nejsvětější svátostí. Ale zrovna tak byl v táboře obávaný „blok invalidů“. Kdo se dostal tam, musel počítat s nejhorsím: jednoho dne byl přidělen do transportu do zámku Hartheim, kde čekala na všechny příchozí smrt v plynovém bunkru. Tento osud postihl 336 kněží.

Při sčítání na takzvaném „apelu“ se kaplan Scheipers jednoho rána zhroutil. Diagnóza zněla „celková tělesná slabost“. Na smrt nemocného jej přinesli na invalidní stanici. Při jednom z příštích transportů do Hartheimu měl být přibrán. Také kaplana Scheiperse tam čekala jistá smrt v plynu. Dosud se odtud nikdo živý nevrátil.

V těch dnech došel oklikami z Dachau do rodného domu do Ochtrupu dopis: „S Hermannem to jde ke konci!“ Tato zpráva všechny vyděsila. Ale Anna Scheipersová, sestra-dvojče, se cítila jako elektrizována a nucena k jednání. Znovu se vydala s jednou přítelkyní na dlouhou cestu, tentokrát do Dachau. Vypracovala pro svého bratra plán k útěku. Našla cestu na plantáž nacházející se mimo tábor, na pracoviště svého bratra. Ale on už tam nebyl. Dva přátelští kněží donesli spolubratrovi zprávu: Přišla tvoje sestra! Všichni odrazovali od plánu na útěk, že není uskutečnitelný. Aniž by věc vyřídila, vracela se Anna zpátky do Münste-

Dvojčata Anna a Hermann Scheipersovi (asi r. 1933)

POSLANCI SCHVÁLILI PIETNÍ ZACHÁZENÍ S TĚLY DĚTÍ ZEMŘELÝCH PŘED NAROZENÍM

ru, ale během cesty v tramvaji ji napadla šílená myšlenka: pojedje se svým otcem do Lipska k panu Lärritzovi, již známému úředníkovi. Vymyšleno, vykonáno! Se svým otcem přijela do Lipska. Ale pan Lärritz je rozhodně odmítl. „S tou věcí nemám nic společného!“ Ta záležitost závisí na hlavním bezpečnostním úřadu. Příslušný je nějaký Dr. Bernsdorf, a ten je v Berlíně-Oranienburgu.

Tak tedy jeli otec a dcera z Lipska do Berlína a našli Dr. Bernsdorfa na uvedené adrese. Jednalo se o pobočku říšského hlavního bezpečnostního úřadu. Ano, Dr. Bernsdorf je určený pro kněze uvězněné v Dachau. U něho leží všechna akta, má všechny podklady uvězněných kněží. Otec Scheipers se nechal zmýlit přátelstvom úředníka a chtěl už povstat a odejít. Ale jeho dcera je chytřejší: „Zůstaň sedět!“ zašeptala mu tiše, ale rozhodně. A potom se chopila energická Anna iniciativy a vyjela na ohromeného úředníka: „Je vám vlastně známo, pane Dr. Bernsdorfe, že po celé münsterské zemi je veřejným tajemstvím, že se v koncentračním táboře Dachau posílají do plynu také kněží?“ Ano, v diecézi hraběte von Galen se vědělo o těchto do nebe volajících zločinech nacistického režimu. Všechny výmluvy Dr. Bernsdorfa nepomáhaly. Mladá dáma smetla všechna jeho vysvětlování ze stolu: „Ale v Münsteru se říká...“

Dr. Bernsdorf opustil na okamžik místnost a vydal se do vedlejšího pokoje, aby se poradil s nějakým kolegou či nadřízeným. Dveře zůstaly otevřené a bylo slyšet, jak telefonuje do Dachau. Za nějakou dobu se vrátil zpět s informací: „Za tři dny dostanete od svého bratra zprávu, že se mu daří dobře!“ Pak byli oba Scheipersové, otec a dcera, konečně propuštěni. Vrátili se zpátky do Ochtrupu.

O několik dnů později přišel skutečně dopis z Dachau, v němž bratr popisuje, co se s ním před třemi dny, 13. srpna 1942, stalo: *Toho večera rozrazil strážný náhle dveře místnosti našeho invalidního bloku, v němž leželi čtyři němečtí kněží, a zaryl: „Říšští němečtí flandáci musí odtud pryč!“* Tito čtyři ještě žijící kněží nepřišli do Hartheimu, ale zpátky do kněžského bloku. Před 13. srpnem 1942 bylo celkem 336 kněží odvezeno do zámku Hartheim ke zplynování. Po tomto datu už nepostihl žádného kněze tento osud.

Poslanecká sněmovna schválila vládní návrh zákona o pohřbnictví, který mj. garantuje pietní zacházení s těly nenarozených dětí. Zákon nyní míří do Senátu. Podle schváleného zákona budou všechna těla dětí nad 500 g pohřbena buď rodiči, nebo pohřeb zajistí obec. Má-li tělíčko méně než půl kila a rodiče nepožádají do 96 hodin o jeho vydání, je garantováno důstojné zpopelnění v krematoriu.

Vládní návrh zákona, který mj. garantuje pietní zacházení s těly nenarozených dětí, prošel druhým čtením díky hlasům poslanců KDU-ČSL. Během projednávání návrhu zákona o pohřbnictví navrhl poslanec Šenfeld (KSČM) jeho vrácení, což by vzhledem k blížícím se volbám znamenalo jeho zamítnutí. Kvůli navrhovaným kontrolám požadují odmítnutí zákona mnohé pohřební ústavy. Pro vrácení hlasovali především poslanci KSČM, ODS a TOP 09. ČSSD byla rozdělena. Jednotný postoj KDU-ČSL a ANO umožnil pokračování projednávání.

Podle platných českých zákonů je dítě narozené bez známek života s porodní váhou pod 500 gramů bráno jako odpad, který je nemocnice povinna likvidovat. Podobně se zachází s těly mrtvě naroze-

ných dětí a dětí po spontánním či umělém potratu.

Podle vládního návrhu zákona je garantováno pietní zacházení s pozůstatky a ostatky všech nenarozených dětí. V případě, že rodiče neprojeví zájem tělo svého mrtvě narozeného dítěte nechat pohřbit, bude pohřeb zajištěn obcí, a to slušným způsobem a podle místních zvyků. Tělo mrtvě narozeného dítěte bude chráněno státem, škůdci hrozí pokuta až 200 000 Kč.

V případě plodů po potratu je poskytovatel zdravotní služby povinen tělíčko vydat k pohřbení osobě blízké, a to včetně placenty a biologických zbytků potratu. Opuštěné plody po potratu osobou blízkou (po lhůtě 96 hodin od potratu) nesmí být spáleny ve spalovně s dalším odpadem, ale musí být zpopelněny v rakvi v krematoriu na náklady zdravotního pojištění.

Rodiče, kteří mají bolestnou zkušenost se ztrátou nenarozeného dítěte a byli by ochotni se o ni písemně podělit s poslanci, prosíme, aby se ozvali na adresu info@hnutiprozivot.cz.

HPŽ ČR, 28. 4. 2017

Celkem šestkrát se ocitl kaplan Scheipers v tomto koncentračním táboře v nebezpečí smrti. Pokaždé z toho vyšel živ. Anna Scheipersová byla ještě vícekrát v Dachau a podařilo se jí také tajně se setkat se svým bratrem: Díky „podivuhodným vazbám“, jak míní její bratr. Tu narazila v oblasti velitelství SS na poddůstojníka Balda. Bylo to v roce 1943 nebo 1944. „Dovolte mi promluvit s mým bratrem!“ Hermann Scheipers si později vzpomíná: „On (ten poddůstojník) zvažoval, poslal pak jednoho vězně, který pracoval v jeho pokoji, na moje oddělení s výzvou, abych přišel na chodbu. Převzal mne, přivedl do nějakého skladistního prostoru se starými kancelářskými skříněmi a zavřel mě tam. Vůbec jsem netušil, co se děje, a přemýšlel jsem se strachem, co to má znamenat. Najednou znovu otevřel a vstřel dovnitř moji sestru. Radost ze shledání byla veliká.“ (Kdo by si při této dotěrnosti nevzpomněl na Ježíšovo podobství o tvrdošíjně vdově a nespraved-

livém soudci, „který se nebál Boha a na lidi nedal“! Ta žena dosáhla svého cíle. Srov. Lk 18,1-8.)

Hermann Scheipers byl koncem dubna 1945 zase volný. Cesta do jeho východoněmecké diecéze Míšeň mu ale zůstala prozatím uzavřena. Vydal se proto místo toho do své vestfálské vlasti. Tam ho bouřlivě přivítala jeho sestra-dvojče Anna. Měl být v čele její svatby, a to v mariánské svatyni Telgte, před branami města Münsteru. Ona a její snoubenec totiž Matce Boží z Telgte před jejím milostným obrazem slíbili, že nevstoupí do stavu manželského dříve, než bude její bratr zase na svobodě. Ženich unikl o vlas ruskému zajetí. Dva bratři Scheipersové byli ještě pohřešováni a kromě toho jedna sestra a její muž byli neznámí v Innsbrucku.

Právě v den svatby přišli ti poslední jmenovaní neočekávaně do Ochtrupu a odtud se vydali ihned na cestu do Telgte. A když si oba snoubenci řekli svatební slib, otevřely se dveře milostné kaple

a pohřešovaní vstoupili. Také oba bratři, kteří upadli do zajetí, byli zase doma. Matka Boží z Telgte držela svoji ochrannou ruku v těch strašlivých letech nad rodinou Scheipersovou a nakonec všechny svedla dohromady.

Protože cesta do východního Německa byla zavřena, zůstal Hermann Scheipers nejprve jeden rok jako kaplan v Gronau v diecézi Münster. Teprve v dubnu 1946 uvažoval o cestě zpátky do Saska. Devět dnů byl na cestě, než dosáhl cíle. Zpočátku byl několik měsíců kaplanem v Radebeulu, potom v Berggießhübelu (u Labe). Po krátkém působení v Drážďanech se stal pak farářem ve Wilsdruffu, kde postavil nový kostel. V Schirgiswalde s jeho 4000 katolíky, zvaném také „Saský Řím“, kde mu pomáhali dva kaplani a jeden katecheta, pak působil početně 23 let. Také zde rozvíjel čilou stavební činnost a vystavěl ve městě druhý katolický kostel, tzv. „Fuchsbergskou kapli“. Také v těchto letech byl podezřívavě sledován. Věděl o 15 špiclech, kteří ho sledovali z pověření vlády NDR.

V srpnu 1983 nastoupil farář Scheipers oficiálně do důchodu a jako „důchodce“ mohl bez obtíží opustit NDR. Zcela bez práce však nechtěl být. V Münster-Amelsbürenu byl činný až do srpna 1990 jako kooperátor. Pak se ale přestěhoval se svou sestrou-dvojčetem Annou zpět do svého rodného Ochtrupu. Sestra Anna byla po mrtvici upoutána na vozík. V posledních

Hermann Scheipers

letech mu byla udělena různá vyznamenání a pocty. Především měl radost z propůjčení záslužného řádu Spolkové republiky Německo (Záslužný kříž na stuze), který dostali společně se sestrou Annou 25. listopadu 2002. Ve vysokém stáří psal P. Scheipers své životní vzpomínky. Pod titulem „Gratwanderungen. – Priester unter zwei Diktaturen“ (Toulky na ostří nože. – Kněz pod dvěma diktaturami) vyšla jeho autobiografie v roce 1997 v Benno-Verlag, Leipzig. Následovala další vydání.⁽²⁾

Hermann Scheipers udělal ze svého „stavu klidu“ – důchodu „stav neklidu“. Nejenomže se nechal ustanovit jako „kooperátor“ v jedné obci u Münsteru, cestoval také od místa k místu všemi německy mluvícími zeměmi, pořádal přednášky, vyhledával školy, dával interview. Zavítal až do Ameriky, aby vydal svědectví. Hra-

ný film s titulem „Der neunte Tag“ (Devátý den) ho od roku 2004 provázal při jeho přednáškách.

Teď ho Pán povolal ve vysokém stáří téměř 103 let do svého nebeského pokoje. O kněžském čtvrtku měsíce Srdece Ježíšova, dne 2. června 2016 dotrpěl. Cítil se po celý život jako „křesťan a kněz“, zdůraznil Andreas Rutsche, administrátor diasporního biskupství Drážďany-Míšeň při smuteční slavnosti v Ochtrupu. Od přirozenosti byl „přímočarý a neohrožený, současně však tichý a skromný“. A velmi často říkal: „Nikdy mi Bůh nebyl blíže než v Dachau!“

Podobným duchovním zaměřením se vyznačovala také už zemřelá sestra-dvojče Anna. Byl to vzácně vyrovnaný sourozenecký pár: Hermann a Anna Scheipersovi!

S Hermannem Scheipersem odešel poslední německy mluvící a pravděpodobně vůbec poslední kněz prošlý koncentračním táborem.

Statistika uvádí celkem 2720 v Dachau uvězněných duchovních, z toho bylo 2579 katolických kněží, kleriků nebo řádových bratří ze 134 diecézí a 24 národností. Jenom málo z nich dosud církev oficiálně blahorečila, jako Karla Leisnera, Aloise Andritzkiho, Georga Häfnera, biskupa Michaela Kozala či Scheipersova souseda z cely v Dachau Engelmara Unzeitiga.

V tomto „největším klášteře světa“, jak byl čestně nazván kněžský blok v Dachau, který ale dozorcí opovržlivě nazývali „Pfaffenblock“, narostla u takového vězně, jako byl Hermann Scheipers, víra, naděje, láska k Bohu a k lidem. „Moje víra nebyla tak velká, když jsem přišel. Ale dozrála,“ potvrdil příležitostně.

Stejnou víru, která hory přenáší a odvahy, která všechno překoná, měla jeho sestra-dvojče Anna. Prosadila se všude, aniž by svoji odvalu vystavovala na odív. Oba, bratr i sestra, byli stejně stateční a zbožní, působili příkladně pro království nebeské.

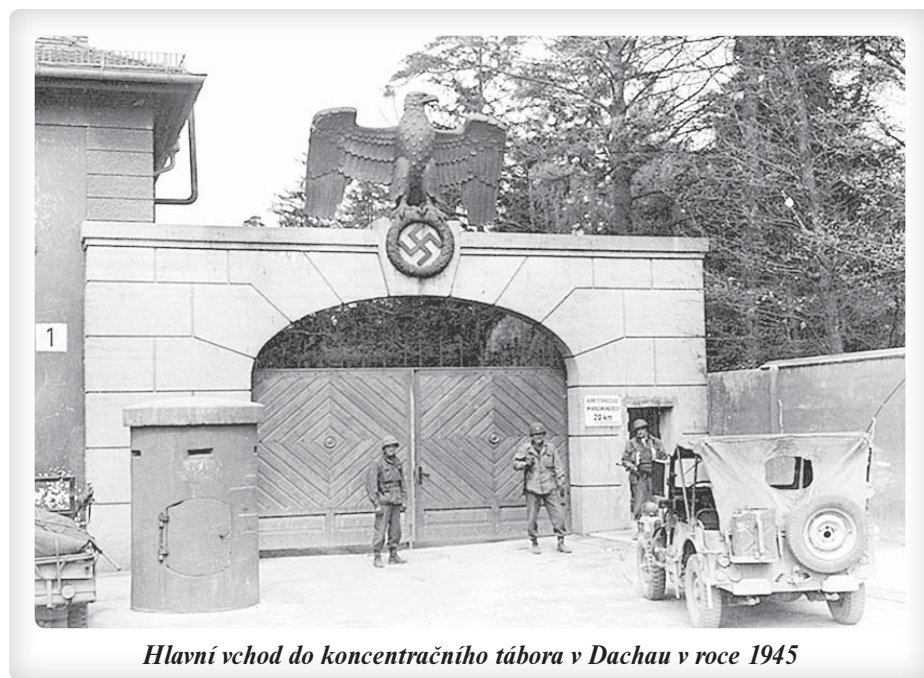
„Hojná bude vaše odměna v nebesích.“ (Mt 5,12)

Z Maria heute 3/2017 přeložil -mp-

Poznámky:

⁽¹⁾ Bratr Dr. Theodora Leggeho. [pozn. red.]

⁽²⁾ Pokud je redakci Světla známo, v češtině kniha nevyšla. [pozn. red.]

Hlavní vchod do koncentračního tábora v Dachau v roce 1945

Lucie vypráví o Fatimě (4)

Při příležitosti 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě předkládáme čtenářům Světla vzpomínky jedné z vizionářek, sestry Lucie dos Santos, které vyšly svého času v českém překladu v knize Františka Presse „Děvečky Boží“. Text je redakčně upraven a doplněn kromě původních také o poznámky redakce Světla.

Velké změny

Takto jsem dospěla ke konci svých prvních tří let malé pasačky, od sedmi do desíti let. Během těchto tří let náš dům i naše farnost úplně změnily svou tvářnost. Naším farářem už nebyl pan abbé Péna, byl nahrazen panem abbém Boicinhou. Když tento velmi příčinnivý kněz zjistil, jaké pohanské zvyky existují ve farnosti, se všemi oněmi bály a tanci, jal se proti nim ihned kázat při svých nedělních homiliích. Na veřejnosti i v soukromí využil všech příležitostí, aby tento zlozvyk odstranil. Jakmile moje matka uslyšela dobrého faráře takto mluvit, zakázala tyto zábavy mým sestrám.

V té době moje dvě nejstarší sestry opustily otcovský dům, neboť přijaly svatost manželství. A můj otec se nechal strhnout špatnou společností a upadl do sítí smutné vášně, jež byla příčinou ztráty několika našich pozemků.⁽¹⁾ Když moje matka viděla, že se naše prostředky obživy ztenčují, rozhodla se dát do služby mé dvě sestry – Glorii a Karolínou. Doma zůstal jen můj bratr a obdělával pole, které nám zbylo. Matka se zabývala domácností a já chodila pást stádo.

Matka upadla do hlubokého zármutku, a když jsme se večer všichni tři shromáždili u krbu a čekali, až se otec vrátí k večeři, a když matka hleděla na prázdná místa po ostatních dcerách, smutně říkala: „Můj Bože, kam se z rodiny vytratila radost?“ A pak pokládala hlavu na stůl, který stál před ní, a hořce plakala. Můj bratr a já jsme plakali s ní... To byla jedna z nejsmutnějších scén, kterou jsem kdy viděla. Cítila jsem, jak mi je z nepřítomnosti mých sester a matčina zármutku úzko u srdce. Byť jsem dosud byla pouhým dítětem, porozuměla jsem dokonale situaci, do níž jsme se dostali. Opakovala jsem si proto andělova slova: „Především snášejte s odevzdaností utrpení, které vám Pán sešle.“ Utíkala jsem tedy do samoty, abych svým vlastním hořem ještě nezvyšovala hoře matčino. Místem,

kam jsem se uchýlovala, byla naše studna. Tam jsem na kolenou a skloněna k dlaždicím, které studnu přikrývaly, její vodu mísila svými slzami a své utrpení nabízela Bohu. V tomto zármutku mě někdy zastihla Hyacinta s Františkem. A protože se mi hlas lámal ve vzlycích, takže jsem s nimi ani nemohla promluvit, tak hluboce se mnou cítili, že i oni sami prolili mnoho slz. Tehdy Hyacinta nahlas vyslovovala naši nabídku: „Můj Bože, nabízejme ti všechno toto utrpení jako nápravný akt za obrácení hříšníků.“ Formulace nabídky nebyla vždycky přísně správná, ale vždy měla tento smysl.

Tolik utrpení začalo podlamovat zdraví mé matky. Nemohla už pracovat, a tak vzala zpět mou sestru Glorii, aby ji ošetřovala a starala se o domácnost. Obešly všechny chirurgy a lékaře, aniž bylo dosaženo nějakého zlepšení.

Taková byla situace, v níž jsme se nalézali, když přišel 13. květen 1917. V té době můj bratr dospěl do věku, kdy se musel dostavit k vojenským odvodům. Protože se těšil dokonalému zdraví, museli jsme počítat s tím, že bude uznán schopným služby. Navíc jsme byli ve válce a bylo obtížné získat zproštění. Matka v obavě, aby nezůstala bez osoby, která by se starala o pole, zavolala domů nazpět sestru Karolínou. Nicméně bratrův kmotr slíbil, že zproštění od vojenské služby zařídí. Přimluvil se u obvodního lékaře a dobrý Bůh skutečně toto ulehčení mé matce poskytl.

Zjevuje se Maria

Onoho dne 13. května jsme k pastvě našich ovcí náhodou zvolili – dá-li se ovšem o náhodě v úmyslech Prozřetelnosti vůbec mluvit – pozemek, který patřil mým rodičům, v místě nazývaném Cova da Iria. Šli jsme pomalu, aby se ovce po cestě mohly pást, a dospěli jsme na místo k polednímu.

Zatímco jsme se s Hyacintou a Františkem bavili na svahu Cova da Iria stavbou zidky kolem jednoho keře, náhle jsme zahlédli jakoby záblesk.

„Měli bychom se raději vrátit domů,“ řekla jsem svým příbuzným, „to se zablýsklo, mohla by přijít bouřka.“

„Och, ano,“ odpověděli.

Začali jsme tedy sestupovat ze svahu dolů a hnali jsme ovce směrem k cestě. Když jsme se dostali asi tak do poloviny svahu, přibližně do výše jednoho velkého dubu, který tam stál, zahlédli jsme nové zablýsknutí a po několika dalších krocích jsme spatřili nad jedním menším dubem Paní, celou oděnou v bílém, která zářila víc než slunce a šířila kolem sebe světlo živější a intenzivnější než křišťálová sklenice plná čisté vody, prostoupená nejzářivějšími slunečními paprsky. Zastavili jsme se, překvapeni tímto zjevením. Byli jsme mu tak blízko, že jsme se sami ocitli ve světle, které ho obklopovalo, či spíše z něho vyzařovalo, přibližně ve vzdálenosti půl druhého metru.

Tehdy nám Naše Paní řekla: „Nemějte strach! Nic vám neudělám.“

„Odkud jste?“ zeptala jsem se jí.

„Jsem z nebe.“

„A co si ode mne přejete?“

„Přišla jsem vás požádat, abyste sem přicházeli po šest následujících měsíců, vždy třináctého ve stejnou hodinu. Později vám řeknu, kdo jsem a co si přeji.“

„A co já, dostanu se do nebe?“

„Ano, dostaneš.“

„A Hyacinta?“

„Také.“

„A František?“

„Také. Ale budete se muset pomodlit ještě hodně růženců.“

Přišlo mi na mysl, abych položila několik otázek ohledně dvou dívek, které před nedávnem zemřely. Byly mými přítelkyněmi a přicházely k nám, aby se naučily tkát s mou nejstarší sestrou.

„Je už Maria das Neves v nebi?“

„Ano, už tam je.“ (Měla myslím kolem šestnácti let.)

„A Amélie?“

„Bude v očistci až do konce světa.“ (Měla myslím osmnáct až dvacet let.) „Chcete se Bohu nabídnout, že budete

snášet všechna utrpení, která vám hodlá seslat na odčinění hříchů, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?“

„Ano, velice rádi!“

„Budete tedy hodně trpět, ale vaší útěchou bude Boží milost.“

Jak promlouvala tato poslední slova, Naše Paní rozevřela ruce a vyslala k nám skrze odlesk, který z nich vyzařoval, světlo tak intimní, že proniklo našimi srdci až do hloubi naší duše, a tak způsobilo, že jsme se sami spatřovali v Bohu, který byl tím světlem, jasněji, než je možno se spatřit v nejlepším zrcadle. Nuže, z vnitřního hnutí, jež nám bylo také sděleno, padli jsme na kolena a z hloubi své duše jsme opakovali: „Ó, Nejsvětější Trojice, klaním se Ti! Můj Bože, můj Bože, miluji Tě v Nejsvětější svátosti!“ Po nějaké chvíli Naše Paní dodala: „Denně se modlete růženec, abyste obdrželi pro svět mír a konec války.“

Pak se začala zlehka vznášet směrem na východ, až zmizela v nesmírnosti nebes. Světlo, které ji obklopovalo, jako by otevíralo cestu mezi hvězdami, což nás vedlo k tomu, že jsme někdy říkali, že jsme spatřili, jak se otevírají nebesa.

Nápravné oběti

Večer po prvním zjevení jsme strávili v zamyšlení a pohlcení úžasem: Hyacinta co chvíli nadšeně volala:

„Och, ta krásná Paní!“

Řekla jsem jí tedy:

„Už vidím, jak o tom budeš někomu povídat.“

„Ne, neřeknu nic, ne!“ odpověděla. „Bud' klidná.“

Když mi nazítří její bratr přiběhl říci, co večer doma napovídala, Hyacinta vyslechla výčitky, aniž něco dodala.

„Vidíš, myslěla jsem si to!“ řekla jsem jí.

„Bylo ve mně něco, co mi nedovolilo, abych mlčela,“ odpověděla se slzami v očích.

„Teď už nebreč! Ale o tom, co nám Paní řekla, nikomu ani slovo!“

„Ale já to už řekla!“

„A co jsi řekla?“

„Řekla jsem, že ta Paní slíbila, že nás vezme do nebe.“

„Tohle jsi říkala!“

„Odpusť mi to, nikomu už nic neřeknu.“

Když jsme toho dne došli na pastvu, Hyacinta se v zamyšlení posadila na

kámen. „Hyacinto, pojď si hrát!“ řekla jsem jí.

„Dnes si nechci hrát.“

„Proč si nechceš hrát?“

„Protože si myslím ... že ta Paní nám říkala, abychom se modlili růženec a dělali oběti za obrácení hříšníků. Když se teď budeme modlit růženec, budeme všechny Zdrávasy a Otčenáše říkat celé. A jaké budeme dělat oběti?“

František nám ukázal dobrou oběť bez váhání:

„Dejme svoje jídlo ovcím a vykonáme oběť, že nebudeme jíst!“

V několika okamžicích byly všechny naše zásoby rozděleny stádu a my jsme den strávili v postu. Ani nejpřísnější kartuzián by to neudělal lépe.

Hyacinta si oběti za obrácení hříšníků vzala tak k srdci, že si k jejich konání ne nechala ujít žádnou příležitost. Několik dětí dvou rodin u Moity (samota v blízkosti Cova da Iria) chodilo po domech žebrať. Jednoho dne jsme je potkali, zrovna když jsme vyháněli stádo. Jak je Hyacinta zahlédla, řekla nám: „Dejme své jídlo těmhle malých ubožáčkům, za obrácení hříšníků.“ A běžela jim ho dát.

Večer se mi svěřila, že má hlad. Bylo tam několik zelených dubů a jiných druhů dubu. Žaludy byly ještě příliš zelené. Přesto jsem jí řekla, že bychom je mohli zkusit jíst. František na jeden dub vylezl a naplnil si kapsy žaludy. Ale Hyacintu napadlo, že bychom spíše mohli jíst žaludy z jiných dubů, abychom učinili oběť z to-

Fatimské děti: Lucie, František, Hyacinta

ho, že budeme jíst ještě něco více hořkého. A tak jsme si ten večer pochutnávali na tomto znamenitém pokrmu.

To nebyly naše jediné posty. Rozhodli jsme se, že pokaždé, jak ony chudé děti, o nichž jsem mluvila, potkáme, dáme jim svoje jídlo. Malí ubožáci, syceni naší almužnou, se snažili vždycky se s námi setkat a čekali na nás na cestě. Hned, jak jsme je spatřili, Hyacinta za nimi běžela a dala jim všechny naše denní zásoby s takovým uspokojením, jako bychom je sami nepotřebovali. V ty dny jsme se spokojili s jablkovými semínky, kořínky kampanuly, morušemi, houbami.

Mezitím se rozšířila novina o oněch událostech. Moje matka se tím začala rmoutit a za každou cenu chtěla, abych vše odvolala. Jednoho dne, než jsem měla odejít se stádem, po mně chtěla, abych se přiznala, že jsem lhala. Za tím účelem nešetřila laskáním, ani výhrůžkami, ani hole od smetáku! Výsledkem bylo jen moje zaryté mlčení nebo jen nové ujišťování o správnosti toho, co jsem už řekla. Poslala mě tedy otevřít vrátka od ovčince a řekla mi, abych si vše dobře během dne rozvážila. Nikdy u svých dětí nepřipouštěla lež, ještě méně mohla připustit tuto lež! Chtěla mě přimět, abych ještě téhož večera obešla osoby, které jsem oklamala, přiznala se jim, že jsem lhala, a poprosila je o odpuštění. Odešla jsem s ovcemi; a moji druhové mě už toho dne očekávali. Když viděli, že pláču, vyšli mi naproti a ptali se mě, proč pláču. Pověděla jsem jim, co se přihodilo, a dodala jsem: „Teď mi řekněte, co mám dělat! Moje matka si za každou cenu přeje, abych řekla, že jsem lhala! Ale jak to mám říci?“

Nato František řekl Hyacintě: „Vidíš! To je tvoje chyba! Proč jsi mluvila?“

Ubohé dítě se s pláčem vrhlo na kolena a se sepatýma rukama nás prosilo o odpuštění. „Neměla jsem pravdu,“ řekla v pláči, „ale teď už neřeknu nikomu nic!“

(Pokračování)

Z knihy *František Press: Děvečky Boží. Mariánské nakladatelství, Brno 1992*
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Luciin otec propadl alkoholismu a většinu svého času trávil v hospodě.

Suma o darech svatého Josefa (69)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola XIII:

Dar sedmi blahoslavenství

Poté, co jsme probrali, jak v Josefovi co nejskvěleji zářilo sedm darů Ducha Svatého, je třeba podle náležitého řádu uvažovat o sedmi blahoslavenstvích. Svatý Augustin totiž ve svém díle *O hor-*

ské řeči Páně⁽¹⁾ přiděluje jednotlivá blahoslavenství jednotlivým darům. Tak daru bázně připisuje chudobu ducha, jíž se odstraňuje pycha; daru zbožnosti tichost, kterou tato zbožnost vzbuzuje; daru vědy pláč podle Kazatele 1,18: „Se zvýšeným poznáním se zvyšuje i trápení“; daru síly připisuje hlad a žízeň po spravedlnosti,

kteří síla vzbuzuje především neúnavnými pracemi; daru rady milosrdenství podle Daniela 4,24: „Ať se ti zalíbí moje rada: vykupuj své hříchy almužnami“; daru rozumu připisuje čistotu srdce, jíž se odstraňuje obžerství, které svými odpornými vystupujícími výpary otupuje rozum; a daru moudrosti vytváření pokoje, jímž se zneškodňuje smilství, neboť lahodností Ducha Svatého, kterou zakoušíme skrze moudrost, se vyhání každá tělesná žádostivost. Osmé blahoslavenství, jež Spasitel vyjadřuje slovy: „Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království“⁽²⁾, není odlišným blahoslavenstvím od předchozích blahoslavenství, ale jejich jakýmsi potvrzením. A tato blahoslavenství podle svědectví svatého Augustina a Tomáše náležejí k stavu pozemského života. Neboť nebeské království může být chápáno jako počátek dokonalé moudrosti, jíž ve svatých tohoto života počíná vládnout Duch Svatý. Vlastnění země znamená dobrý cit duše, která svou touhou spočívá ve stálosti věčného dědictví, jež je znamenáno skrze zem. Je v tomto životě potěšován ten, kdo je spojen s Bohem, jenž je *Parakletos* neboli Utěšitel. Jsme v tomto životě nasycováni oním pokrmem, o němž Kristus říká: „Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal.“⁽³⁾ Lidé v tomto ži-

votě dosahují také Božího milosrdenství, aby i okem, očištěným skrze dar rozumu, mohli jistým způsobem vidět Boha. Stejně tak v tomto životě ti, kdo upokojují své obavy, se pro určitou podobnost nazývají Božími syny.⁽⁴⁾

To, že Josef zářil dary sedmi blahoslavenství, dokud žil mezi smrtelníky, se dokazuje těmito obecnými důvody: Znamenitosti darů Ducha Svatého odpovídá znamenitost sedmi blahoslavenství. Avšak Josef vynikal dary Ducha Svatého, jak jsme to dokázali v předchozí kapitole: proto také vynikal v sedmi blahoslavenstvích. Rovnost a podobnost se zde ukazuje skrze to, co bylo řečeno bezprostředně výše, že totiž svatý Augustin přiděluje jednotlivá blahoslavenství jednotlivým darům Ducha Svatého.

Dále, jako se má plod k plodu, tak se má strom ke stromu. Ale Josef v tomto životě nejvýš skvělým způsobem dosáhl od Boha plodů svých blahoslavenství: vždyť se pravým a skutečným manželstvím zasnoubil s Královnou blahoslavenství a Král téhož štěstí si ho vyvolil za otce. Proto v tomto životě stejně nejvýš skvělým způsobem vlastnil samotná blahoslavenství.

Mimo to cherubín v budoucí blaženosti náleží k nejvyšším andělským kúřům a dostává se mu blaženosti nejvyššího stupně. Avšak Josef zastával v tomto životě úlohu cherubína, který byl postaven ke střežení pozemského ráje, protože tento ráj byl znamením svaté Panny,⁽⁵⁾ a také ke střežení stromu života, jenž byl obrazem Krista. Josef musel tudíž v tomto životě vynikat ve všech možných blahoslavenstvích.

Rovněž Josefova láska byla v tomto životě ve svých nižších i vyšších úkonech zcela vynikající. Tudíž také stupeň blahoslavenství, která vycházejí z lásky jako ze svého kořene, musel být zcela vynikající.

Mimo to, patriarcha Josef zářil těmito blahoslavenstvími. Byl totiž v dětství chudý v duchu, tj. smýšlel o sobě pokorně, i když měl sny o předvídané budou-

cí důstojnosti; jako chlapec byl tichý ve vztahu s bratry; v mládí byl moudrý, neboť hovořil o moudrosti mezi knížaty; byl silný v mužnosti a nejvýš miloval spravedlnost království; ve stáří byl milosrdný a v každém věku čistý, pokojný a čestný. Avšak on byl předobrazem svatého Josefa. Je tedy třeba mít za to, že tento zářil blahoslavenstvími mnohem více.

Aby toto všechno vyniklo v jasnějším světle, budeme nyní zvláště pojednávat o jednotlivých blahoslavenstvích. Kéž se tím, že odstraníme rez z naší otupené mysli, staneme bystřejšími k záři josefovského majestátu a odvážíme se velkých věcí. Je-li náš duch alespoň trochu živý, náš rozum obezřetný, naše myšlení rozvážné, naše víra jistější a naše naděje povznesenější, budeme usilovat o prozkoumání Josefovy přejasně důstojnosti, i když je jako neznámý poklad, vyznamenaný nebeským titulem, skrytá. Jeho titul, napsaný Božím prstem, je následující: Toto je snoubenec nebeské Královny a domnělý otec Božího Syna. Pokladem jsou ctnosti, dary a blahoslavenství.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„*Summa de donis Sancti Ioseph*“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

(1) V latinském originále *De sermone Domini in monte*. [pozn. překl.]

(2) Mt 5,10.

(3) Jan 4,34.

(4) Jak je patrné, autor zde na základě učení sv. Augustina a sv. Tomáše Akvinského ukazuje na to, jak jednotlivým darům Ducha Svatého odpovídají jednotlivá blahoslavenství. Pak píše o tom, jak zaslíbení či plody, jež jsou připojeny k jednotlivým blahoslavenstvím, se naplňují již v tomto pozemském životě. [pozn. překl.]

(5) Jedná se o alegorický výklad Gn 3,24: Bůh „vyhnal člověka a postavil východně od zahrady Edenu cheruby a otáčející se plamenný meč, aby střežili cestu ke stromu života.“ [pozn. překl.]

Pondělí 29. 5. 2017

6:05 Klapka s ... (102. díl): Bohumilem Kheilem **7:30** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa - Vysoké Tatry **7:40** Jak potkávat svět (50. díl): S Hanou a Petrem Ulrychovými **9:05** Do varu s Maxem Kašparů (2. díl): Duchovní a duševní zdraví **9:20** Makedonie - Zkušenost zmrtnýchvstání **10:00** Živě s biskupem: biskup Tomáš Holub **11:05** Vezmi a čti: Květen 2017 **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě **11:50** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** 3P 2017: Kristem Propojení, Proměnění a Povolání **13:05** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl) **13:40** Ars Vaticana (23. díl) **13:50** Angola: katecheta Paulino **14:20** Noční univerzita: Doc. Dr. Ing. Juraj KOSEK - Obnovitelná elektřina: Demystifikace **16:00** V souvislostech (187. díl) **16:20** Opřu se o florbalovou hůl **16:40** Putování modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **17:35** Terra Santa news: 24. 5. 2017 **18:00** Dana [P] **18:25** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **18:30** Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše **18:35** Česká věda **18:50** Plečníkův kostel sv. Františka v Lublani **19:00** Vatican magazine (912. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Můj chrám: Pavla Golasowská, poslankyně PS Parlamentu ČR, a kostel Božího Těla v Gutech [P] **20:00** Pole milosrdenství **21:00** ARTBITR - Kulturní magazín (40. díl) [P] **21:15** Noemova pošta: Květen **22:50** Vatican magazine (912. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:25** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa - Naplňte džbány vodou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 30. 5. 2017

6:05 Benefiční koncert pro Nadaci Impuls: Praha - Kostel sv. Šimona a Judy **7:30** Dana **7:55** Pod lampou **10:00** Vatican magazine (912. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Muzikanti, hrajte speciál (12. díl): S dechovou hudbou Dambaňanka **11:35** Ars Vaticana (23. díl) **11:45** Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše **11:50** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum: Záznam homilie P. Dariuse Sputa [P] **12:20** Outdoor Films s Jiřím Horčíčkou a Radimem Zhořem (60. díl): Divočinou Aljašky **14:00** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa - Vysoké Tatry **14:10** Mwebare kwija - Klinika v buši **14:30** Kulatý stůl: Mediální gramotnost **16:05** UNITED Report (6. díl): Rozhodnutí **16:30** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **17:25** Můj Bůh a Walter: Církev **17:40** Obdarování - Otec Radek **18:00** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšova moc **18:35** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **18:40** Animované biblické příběhy: Nebeské království **19:05** V souvislostech (187. díl) **19:30** Zpravodajské Noeviny (869. díl): 30. 5. 2017 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (112. díl) [P] **21:20** Vezmi a čti: Květen 2017 **21:35** Zpravodajské Noeviny (869. díl): 30. 5. 2017 **22:00** Post Scriptum: Záznam homilie P. Dariuse Sputa **22:15** U VÁS (16. díl) **23:15** Na pomezí ticha a tmy **0:05** Terra Santa news: 24. 5. 2017 **0:25** Transport **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 31. 5. 2017

6:05 Bol som mimo: Branislav Škripek **7:15** Vatican magazine (912. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **7:45** Noční univerzita: Doc. Dr. Ing. Juraj KOSEK - Obnovitelná elektřina: Demystifikace **9:15** Zpravodajské Noeviny (869. díl): 30. 5. 2017 **9:40** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:55** Skryté poklady: Milan **11:25** Charita Vsetín **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíšova moc **11:50** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR - Kulturní magazín (40. díl) **13:00** Zpravodajské Noeviny (869. díl): 30. 5. 2017 **13:25** Hlubinami vesmíru s Petrem Horálkem: Astrofotografie **14:10** Pole milosrdenství

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

15:10 Bača Milan od Juraja do Šimona **15:35** UNITED Report (6. díl): Rozhodnutí **16:05** Můj chrám: Pavla Golasowská, poslankyně PS Parlamentu ČR, a kostel Božího Těla v Gutech **16:20** U VÁS (16. díl) **17:25** Pomoc církvi v nouzi se představuje **17:40** Ars Vaticana (23. díl) **17:50** Můj Bůh a Walter: Vatikán **18:10** Dana **18:30** Bible pro nejmenší: Filip **18:40** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **18:45** Vysočina - odkaz Josefa Jambora **19:30** Terra Santa news: 31. 5. 2017 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Do varu s Maxem Kašparů (3. díl): Krize životních hodnot [P] **21:20** 3P 2017: Kristem Propojení, Proměnění a Povolání **21:35** Noční univerzita: P. Petr Karas - Učedníci v něho uvěřili **22:35** Generální audience Svatého otce **23:15** Outdoor Films s Marianem Jiřím Huskem (13. díl): Premonstrát Strahovského kláštera v outdoorovém zajištění **0:50** Kde Bůh roní slzy **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 1. 6. 2017

6:05 Pro vita mundi (140. díl): Kostelník František Polster ze Strážnice /1928-2010/ **6:45** Sýrie - kolébka křesťanství **7:10** Muzikanti, hrajte speciál (12. díl): S dechovou hudbou Dambaňanka **8:15** Dům nejen ze skla (22. díl) **9:15** Pan profesor **9:35** Terra Santa news: 31. 5. 2017 **10:00** Noemova pošta: Květen **11:35** Návrat lišky Bystroušky na Hukvaldy **11:45** Bible pro nejmenší: Filip **11:50** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum: Záznam homilie P. Romana Macury [P] **12:15** Benefiční koncert pro Nadaci Impuls: Praha - Kostel sv. Šimona a Judy **13:40** Generální audience Svatého otce **14:15** Magadan - d'ablovo hřiště **14:50** Verbuňk, příběh na celý život **15:05** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **15:40** Řeckokatolický magazín (112. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny (869. díl): 30. 5. 2017 **16:20** Outdoor Films s Jiřím Horčíčkou a Radimem Zhořem (60. díl): Divočinou Aljašky **18:00** Animované biblické příběhy: Nebeské království **18:25** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **18:30** Bible pro nejmenší: Petr ve vězení **18:35** Ars Vaticana (24. díl) **18:50** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa - Vysoké Tatry **19:00** Večeře u Slováků: Slavnost Seslání Ducha Svatého [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (870. díl): 1. 6. 2017 [P] **20:00** Jak potkávat svět (51. díl): S Růženu Děckou a jejími žáky [L] **21:25** Putování po evropských kláštřech: Modlitba v tichu **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Zpravodajské Noeviny (870. díl): 1. 6. 2017 **0:25** Můj chrám: Pavla Golasowská, poslankyně PS Parlamentu ČR, a kostel Božího Těla v Gutech **0:40** Vatican magazine (912. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 2. 6. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (870. díl): 1. 6. 2017 **6:30** Můj chrám: Pavla Golasowská, poslankyně PS Parlamentu ČR, a kostel Božího Těla v Gutech **6:45** Staňte se soli **7:25** Cvrlikání (53. díl): David Stypka & Bandjeez **8:35** Dana **9:00** Noční univerzita: P. Petr Karas - Učedníci v něho uvěřili **10:00** ARTBITR - Kulturní magazín (40. díl) **10:10** Pole milosrdenství **11:10** Do varu s Maxem Kašparů (3. díl): Krize životních hodnot **11:25** Soňa **11:45** Bible pro nejmenší: Petr ve vězení **11:50** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (24. díl) **13:05** Skryté

poklady: Milan **13:40** Po volání: S redemptoristy na Svaté Hoře **14:45** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **15:10** Pěšák Boží **16:00** Zpravodajské Noeviny (870. díl): 1. 6. 2017 **16:20** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl) **16:50** Buon giorno s Františkem **18:00** Vodopády milosrdenství **18:30** Bible pro nejmenší: To nejlepší nakonec **18:35** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **18:40** Můj Bůh a Walter: Vatikán **19:00** Putování po evropských kláštřech: Modlitba v tichu **19:30** Vezmi a čti: Květen 2017 **20:00** Kulatý stůl: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **21:40** ARTBITR - Kulturní magazín (40. díl) **22:00** Večeře u Slováků: Slavnost Seslání Ducha Svatého **22:25** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa - Vysoké Tatry **22:35** Výpravy do divočiny: Gorily na dosah **0:10** Doma, to je něco úžasnýho... **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 3. 6. 2017

6:05 UNITED Report (6. díl): Rozhodnutí **6:30** Bez tebe to nejde **7:35** Ceferino Jiménez Malla - Cikán v nebi **8:05** Dar z Medžugorje **8:30** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **9:00** Animované biblické příběhy: Nebeské království **9:25** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl malíčký pacholíček **9:35** Můj chrám: Pavla Golasowská, poslankyně PS Parlamentu ČR, a kostel Božího Těla v Gutech **9:50** Muzikanti, hrajte speciál (12. díl): S dechovou hudbou Dambaňanka **10:55** Můj Bůh a Walter: Vatikán **11:10** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **11:25** Vatican magazine (912. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:15** Post Scriptum [P] **12:25** Pod lampou **14:35** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl) **15:00** Česká věda **15:15** Večeře u Slováků: Slavnost Seslání Ducha Svatého **15:40** Zpravodajské Noeviny (870. díl): 1. 6. 2017 **16:05** Řeckokatolický magazín (112. díl) **16:25** Terra Santa news: 31. 5. 2017 **16:50** Buon giorno s Františkem **18:00** Mezi pražci (59. díl): Červen 2017 [P] **18:45** Hlubinami vesmíru s Mgr. Lenkou Soumarovou: Popularizace astronomie [P] **19:30** V souvislostech (188. díl) [P] **20:00** Svatodušní vigilie z Brna - Řečkovice [L] **22:10** V pohorách po horách (40. díl): Vršatec - Bílé Karpaty [P] **22:20** Jak potkávat svět (51. díl): S Růženu Děckou a jejími žáky **23:50** Noční univerzita: Doc. Dr. Ing. Juraj KOSEK - Obnovitelná elektřina: Demystifikace **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 4. 6. 2017

6:05 Evangelium: Slavnost Seslání Ducha Svatého **6:15** Řeckokatolický magazín (112. díl) **6:30** Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totalit **7:35** Ars Vaticana (24. díl) **7:50** Jak potkávat svět (51. díl): S Růženu Děckou a jejími žáky **9:15** Večeře u Slováků: Slavnost Seslání Ducha Svatého **9:45** Evangelium: Slavnost Seslání Ducha Svatého **10:00** Mše svatá ze Slavnosti Seslání Ducha Svatého z Baziliky sv. Petra v Římě [L] **11:45** ARTBITR - Kulturní magazín (40. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (188. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Hlubinami vesmíru s Mgr. Lenkou Soumarovou: Popularizace astronomie **14:05** Muzikanti, hrajte **14:35** Slovanský Velehrad [P] **15:00** Noční univerzita: P. Petr Karas - Učedníci v něho uvěřili **16:00** UNITED Report (7. díl): Růst **16:25** Můj Bůh a Walter: Vatikán **16:40** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlici **17:50** Sedmihlásky (36. díl): Pod tím naším okénečkem **18:00** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **18:30** Animované biblické příběhy: Znamená časů **19:00** Do varu s Maxem Kašparů (3. díl): Krize životních hodnot **19:15** Česká věda **19:30** Hovory z Rekovic: Pavel Šporcl [P] **20:00** Pouť: (The Way, 2010) **22:10** V souvislostech (188. díl) **22:30** Buon giorno s Františkem **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:35** Hadat Baaleb **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 29. 5. o 16:45 hod.:

Vatikánsky magazín

Spravodajský súhrn z Vatikánu.

Utorok 30. 5. o 20:50 hod.:

Gréckokatolícky magazín (108)

Magazín zo života Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku.

Streda 31. 5. o 20:25 hod.:

Fundamenty (Čnosti)

Na definíciu čnosti a teologálne čnosti viera, nádej a láska sa bližšie pozrie moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia o. Marek Krošlák a Mária Spišiaková. Vychádzajú budú opäť z Katechizmu Katolíckej cirkvi.

Štvrtok 1. 6. o 17:05 hod.:

Kulmenie (autor: Jozef Kováčik,

téma: Detský plač)

Občas možno hľadáme pre svoj DVD prehrávač niečo netuctové. A možno si nájdeme okrem času stráveného pri

oddychových filmov čas i na niečo náročnejšie. K takémuto žánru patria aj dokumentárne filmy. A medzi nimi napríklad tie, ktoré sa venujú deťom a ich neľahkým životným osudom. Kulmenie vám ponúkne niektoré z nich.

Piatok 2. 6. o 15:00 hod.: Hodina milosrdenstva

Priamy prenos modlitby k Božiemu milosrdenstvu zo Svätyně Božieho milosrdenstva v Košiciach.

Sobota 3. 6. o 8:00 hod.: EkoKlbko (O zvieratách)

Veľa detí si praje mať doma nejaké zvieratko, ani Klbko nie je výnimka. Otec Marián, teta Vierka, ale aj kamaráti klbkáči mu pomôžu pochopiť, že zvieratká nie sú iba na hranie. Čo myslíte, pribudne na fare nové zvieratko?

Nedeľa 4. 6. o 10:00 hod.:

Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos sv. omše na slávnosť Zoslania Ducha Svätého.

Liturgická čtení

Nedeľa 28. 5. – 7. nedele velikonoční

1. čt.: Sk 1,12–14

Ž 27(26),1.4.7–8a

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Petr 4,13–16

Ev.: Jan 17,1–11a

Pondělí 29. 5. – ferie

1. čt.: Sk 19,1–8

Ž 68(67),2–3.4–5ac.6–7ab

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,29–33

Úterý 30. 5. – nezávazná památka sv. Zdislavy (v českých diecésích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)

1. čt.: Sk 20,17–27

Ž 68(67),10–11.20–21

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 17,1–11a

Středa 31. 5. – svátek Navštívení Panny Marie

1. čt.: Sof 3,14–18 nebo Řím 12,9–16a

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 6b (*Vládně nad vámi Svaty Izraele.*)

Ev.: Lk 1,39–56

Čtvrtek 1. 6. – památka sv. Justína

1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 17,20–26

Pátek 2. 6. – nezávazná památka sv. Marcelína a Petra

1. čt.: Sk 25,13b–21

Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab

Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,15–19

Sobota 3. 6. – památka sv. Karla Lwanga a druhú

1. čt.: Sk 28,16–20.30–31

Ž 11(10),4.5+7

Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,20–25

večer: vigilie slavnosti Soslání Ducha Svätého

1. čt.: Gn 11,1–9

nebo Ex 19,3–8a.16–20b

nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5

Ž 104(103),1–2a.24+35c.27–28.29bc–30

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Řím 8,22–27

Ev.: Jan 7,37–39

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. KVĚTNA – 3. ČERVNA 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 5.		PO 29. 5.		ÚT 30. 5.		ST 31. 5.		ČT 1. 6.		PÁ 2. 6.		SO 3. 6.			
Antifona	642	722	642	722	1768	1990	1378	1544	1708	1924	642	722	1692	1907		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	642	722	642	722	1376	1540	1378	1544	1708	1925	642	722	1693	1907		
Antifony	654	735	1046	1165	1062	1541	1379	1545	1092	1215	1107	1232	1123	1249		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	914	813	914	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	654	736	658	740	1770	1541	1380	1546	1710	1928	670	754	1694	1910		
Antifona k Zach. kantiku	655	736	658	740	1376	1542	1380	1546	1385	1552	670	754	1694	1910		
Prosby	655	736	658	740	1771	1992	1380	1546	1711	1929	671	754	1694	1910		
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	1377	1542	1381	1547	1385	1552	1386	1553	1386	1553		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723		
Antifony	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	655	737	659	741	662	744	1381	1547	668	751	671	755	674	759		
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	662	744	1381	1547	668	751	671	755	674	758		
Nešpory:																
	SO 27. 5.															
Hymnus	641	721	641	721	641	721	1377	1542	1660	1877	1714	1932	641	721	641	721
Antifony	652	734	656	738	1056	1177	1072	1543	1382	1549	1102	1226	1118	1243	676	760
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1997	1661	1878	1102	1226	1118	1243	676	760
Kr. čtení a zpěv	652	734	656	738	660	742	1777	1543	1382	1549	1717	1935	672	756	678	762
Ant. ke kant. P. M.	653	734	657	739	660	742	1377	1543	1383	1549	1385	1552	673	756	678	762
Prosby	653	735	657	739	660	742	1778	2000	1383	1550	1718	1936	673	757	678	763
Záv. modlitba	655	737	655	737	659	741	1377	1542	1381	1547	1385	1552	1386	1553	679	763
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

ŽIVOT S BOHEM

MARIÁNSKÁ ÚCTA

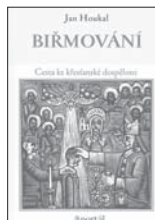

BOŽÍ VŮLE: BLUDIŠTĚ, NEBO CESTA?

Veronika Katarína Barátová • Ze slovenštiny přeložil Jan Lachman • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Předmluva P. Vojtěch Kodet O.Carm.

Je Boží vůlí, že člověk trpí? Jestliže Bůh nepůsobuje utrpení, proč ho dopouští? Má pro náš život předem určený plán? Je Boží vůle čitelná v každé životní situaci? Chce Bůh všechno, co se nám v životě stane? Jak rozpoznat Boží vůli v životních rozhodnutích? Co když se spleteme a Boží vůli nerozpoznáme? Podobné otázky si kladou mnozí křesťané, kteří chtějí žít s Bohem. Zaslouží si naši pozornost, protože odpovědi na ně formují náš pohled na Boha, na život s ním a na život obecně. V této knížce najdou cennou pomoc všichni, kdo chtějí žít, jak to chce po nich Bůh.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 102x164 mm, 112 stran, 139 Kč*

BIŘMOVÁNÍ

Jan Houkal • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Kniha autora katechetických knih pro děti zpracovává svátost biřmování. Autor pojímá jednak její teologické základy, ale především praktický rozměr v životě člověka, který souvisí se schopností rozlišování a volby, orientace ve světě, hledání vlastního povolání a zodpovědného přístupu k životu. Kniha je určena jak čekatelům na biřmování, tak těm, kteří je připravují.

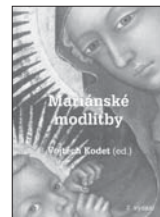
Portál, s. r. o. • Váz., 119x165 mm, 144 stran, 195 Kč

MARIÁNSKÉ MODLITBY

Uspořádal P. Vojtěch Kodet O.Carm. • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Kniha je velmi pestrá sbírkou mariánských modliteb. První část obsahuje nejznámější mariánské modlitby, antifony a hymny (česky a latinsky), druhá část mariánské modlitby k různým příležitostem, třetí část růžence, litanie a pobožnosti. Ve čtvrté části jsou předloženy mariánské modlitby světců a přátel Božích, v poslední páté části pak najdeme liturgické modlitby a hymny křesťanského Východu. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství
Druhé, rozšířené vydání
Váz., A6, 320 stran, 229 Kč*

S RŮŽENCEM V RUCE

Gabriele Amorth • Z italského přeložil doc. Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L.

Slavný exorcista Gabriele Amorth se v této knížce se čtenáři dělí o svou zkušenost s růžencem jako s jednou z nejdůležitějších modliteb jeho života. Jednotlivá tajemství růžence doprovází svými zamyšlenými. Kniha ukončuje výběr z promluv a dokumentů posledních papežů věnovaných modlitbě růžence.

*Paulínky
Váz., 108x168 mm, 160 stran, 199 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. Dohlní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.